

Aš tavės lauksio...

Aš viel palauksio tavės pri takelė,
Nulaužės balta potelė šakelė.
To baisė daug rokousīs. Aš tīliesio
Ė vuožuosio: no kor aš tavi diesio?

Juk nepaduoro tēik lazankė trintė:
Laiks būtom tuoki meilė numarintė.
Sakīsio – galiau tūsintėis bet kuokio uoro,
Bet trieti karta žanitėis nenuoro!

Žėnau, ka tujau po naktėis pėrmuosės
Užginsi eitė pri Bašės ė pri Zuosės.
Po mienesė pradiesi šieri šiauštė
Ė nu pat rīta mona spronda griaužtė.

Bet kol neklausė – nieka nesakīsio.
Dā karta i sosieda krūmus līsio:
Nulaušio balta potelė šakelė
Ė dailė lauksio tavės pri takelė...